

तत्रमानमाह अथर्वेति ॥ ८५ ॥ यत्गुरुत्वमिति श्रोक्तस्तत् अवधेन शब्दपातनमन्तरेणैव वधः वधकर्तृवतीत्यर्थः ॥ ८६ ॥ अयुक्तमेवं त्वत्तोषध्वं वेत्स्यते अनेनाहं हत इति ज्ञास्यतीत्यर्थः समं वैषम्यपरिहारं ॥ ८७ ॥

अथर्वीगिरसीत्येषाश्रुतीनामुत्तमाश्रुतिः ॥ अविचार्यैव कार्येषां श्रेयस्कार्मैर्नरैः सदा ॥ ८५ ॥ अवधेन वधः प्रोक्तो यद्गुरुत्वमिति प्रभुः ॥ तद्गृहीत्वा नमयोक्तं धर्मराजस्य धर्मवित् ॥ ८६ ॥ वधं ह्ययं पाण्डवधर्मराजस्त्वत्तोऽयुक्तं वेत्स्यते चैव मे षः ॥ ततोऽस्य पादावभिवाद्य पश्चात्समं ब्रूयाः सांत्वयित्वा च पार्थ ॥ ८७ ॥ भ्राता प्राज्ञस्तव कोपं न जातु कुर्याद्राजाधर्ममवेक्ष्य चापि ॥ मुक्तो नृताङ्गा त्वया च्छपार्थ दृष्टः कर्णं त्वं जहि स तपुत्रं ॥ ८८ ॥ इति श्रीमहाभारते कर्णपर्वणि कृष्णार्जुनसंवादे ऊनसप्तमिति मोऽध्यायः ॥ ६९ ॥ संजय उवाच इत्येवमुक्तस्तु जनार्दन न पार्थः प्रशस्याथ सुहृद्वचस्तत् ॥ ततो ब्रवीदार्जुनो धर्मराजमनुक्तपूर्वपुरुषं प्रसह्य ॥ १ ॥ अर्जुन उवाच मा त्वं राजन् व्याहर व्याहर स्वयस्तिष्ठ सेकोशमात्रेणार्द्रैः ॥ भीमस्तु मामहं तिगर्हणाय यो युध्यते सर्वलोकाप्रवीरैः ॥ २ ॥ काले हि शत्रून्परिपीड्य संख्ये हत्वा च शूरान् पृथिवीपतींस्तान् ॥ रथप्रधानोत्तमनागमुख्यान्सादिप्रवेकानमितांश्च वीरान् ॥ ३ ॥ यः कुंजराणामधिकं सहस्रं हत्वा न दंस्तु मुलं सिंहनादं ॥ कांबोजानामयुतं पावतीयान्दृग्गान् सिंहो विनिहत्येव चाजौ ॥ ४ ॥ सुदुष्करं कर्म करोति वीरः कर्तुं यथानाहं सिखं कदाचित् ॥ रथाद्वपुस्त्यगदां परां शस्त्राणि हंत्यश्चरथ द्विपान्नये ॥ ५ ॥ वरासिनावाजिरथाश्च कुंजरांस्तथार्थां गैर्धनुषादहत्यरीन् ॥ प्रगृह्य पद्भ्यामहिताग्निं हतिपुनस्तु दोभ्यां शतमन्युविक्रमः ॥ ६ ॥ महाबलौ वै श्रवणांतकोपमः प्रसह्य हंता द्विषतामनीकिनीं ॥ स भीमसेनो हंतिगर्हणं मे न त्वं नित्यं रक्षसे यः सुहृद्भिः ॥ ७ ॥ महारथान्नागवराह्यांश्च पदातिमुख्यानि पचिप्रमथ्य ॥ एको भीमो धार्तराष्ट्रेषु मग्नः समामुपालब्धुमरिदमो हति ॥ ८ ॥ कलिंगवंगानिषादमागधानसदामदानीं लबलाहकोपमान् ॥ निहंतियः शत्रुगणानेकान्समामुपालब्धुमरिदमो हति ॥ ९ ॥ सयुक्तमास्याय रथं हिकाले धनुर्विधुन्वन् शरपूर्णमुष्टिः ॥ सृजत्यसौ शरवर्षाणि वीरो महाहवे मे घट्वां बुधाराः ॥ १० ॥ शतान्यष्टौ वारणानामवश्यं विशाति तैः कुंभकराग्रहस्तैः ॥ भीमेनाजौ निहता न्यघबाणैः समां कूरं वक्तुमर्हत्य रिघ्नः ॥ ११ ॥ बलंतुवाचि द्विजसत्तमानां क्षात्रं बुधाबाहुबलं वदंति ॥ त्वं वाग्बलो भारतनिष्ठुरश्च त्वमेवमावित्यथ याऽबलो हं ॥ १२ ॥ यत्ते हं नित्यं तव कर्तुमिष्टदरैः सुतैर्जीवितेनात्मना च ॥ एवं यन्मां वाग्विशिखे न हं सिखतः सुखं न वयं विद्मः किंचित् ॥ १३ ॥ इति कर्णपर्वणि नैलकंठीये भारतगुपदीये ऊनसप्तमिति मोऽध्यायः ॥ ६९ ॥

इत्येवमिति ॥ १ ॥ व्याहर व्याहर स्ववचनं कोशमात्रेण तिष्ठसे अपितु ततोऽपि दूरे इत्यर्थः ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥